

Arrest

nr. 241 603 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Adolf Buylstraat 44C/5
8400 Oostende

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. TYTGAT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 april 2019, verklaart er zich op 30 april 2019 vluchteling.

1.2. Op 1 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 6 april 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U, H.R., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Jindakhail, een dorp dat gelegen is in het hoofdstedelijk district van Maidan Wardak. U woonde daar samen met uw vader, moeder en twee jongere broers en een zusje. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent ongeschoold maar ging wel naar een madrassa en leerde naaien in uw vrije tijd. Uw vader werkte als chauffeur en vervoerde passagiers tussen uw dorp en het provinciecentrum. Met zijn witte auto vervoerde hij 30 à 50 passagiers per dag. Toen er op een van zijn ritten nabij de hoofdstad een gevecht tussen de overheidstroepen en de taliban gebeurde, werd uw vader tegengehouden en gedwongen om één van de gewonde agenten te vervoeren. Nadat hij de agent naar een nabijgelegen ziekenhuis in de provinciale hoofdstad had gebracht, hervatte uw vader het werk. Toen het dan eindelijk avond was, keerde hij terug naar huis. Niet veel later op de avond stond de taliban echter aan uw deur. Ze sneden uw vader de keel over en schoten hem door het hoofd. Na dit incident besloten u en uw familie naar het huis van uw oom langs vaderzijde te gaan. Echter, toen u uw dagdagelijkse routine verderzette en naar de madrassa ging, werd u plots meegenomen door de taliban. U werd vijf dagen lang vastgehouden. Ze leerden u met wapens om te gaan en beloofden dat u een motorfiets ging krijgen. U zou tevens naar Pakistan worden gestuurd, teneinde u voor te bereiden op een zelfmoordaanslag. Eerst had u echter nieuwe kleren nodig, en mocht u naar huis terugkeren om deze te verwisselen. Eens thuis lichtte u uw moeder in over de plannen van de taliban. Ze zocht onmiddellijk het contact op met uw oom en regelde uw vertrek uit Afghanistan. U verliet vervolgens het land via Iran, om dan zo verder te reizen naar Turkije. Vandaaruit maakte u de oversteek naar Griekenland alvorens via een onbekende weg in België te belanden. U diende op 30 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Enkele weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op datum van 17 februari 2020 vernam u van de mensensmokkelaar dat uw moeder en oom werden gedood en uw broer en zusje werden meegenomen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara en een Engelstalige vertaling ervan, alsook een inentingencarta neer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de vaststelling dat u een gebroken arm heeft dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 17 februari 2020.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u de status van subsidiaire bescherming evenmin toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 15 mei 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21.3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u heden 15 jaar oud

bent zoals u beweert (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens zijn uw verklaringen omtrent de moord op uw vader door de taliban niet aannemelijk. Zo verklaart u dat uw vader werd gedood door de taliban nadat hij werd gedwongen door de veiligheidstroepen om een van hun leden te transporteren (CGVS p. 12, 13, 14, 15). Op de eerste plaats kan men zich moeilijk voorstellen dat uw vader recht een vuurgevecht zou inrijden. Immers, u verklaart dat het conflict zich positioneerde rondom een veiligheidspost in Shaidan, wat op de hoofdweg ligt richting de provinciehoofdstad en deel uitmaakte van de gewoonlijke route van uw vader (CGVS p. 13). Dit conflict zou tevens niet al te min zijn geweest, er werden immers naast kogels ook raketten afgevuurd (CGVS p. 13). Waarom uw vader bij het opmerken van de gevechten geen rechtsomkeer maakt, is geheel onduidelijk. Men kan immers van elke redelijke persoon verwachten dat hij niet moedwillig getroffen zou willen raken in een conflict, zeker wanneer men met de auto gewoonweg kan omkeren. Daarnaast verklaart u ook dat uw vader werd tegengehouden door militairen om hen een lift te geven naar het ziekenhuis (CGVS p. 13, 14). Tegelijkertijd verklaart u echter dat deze soldaten over hun eigen wagens beschikten (CGVS p.14). Dat deze soldaten niet verkiezen om hun eigen gewonden te vervoeren met hun eigen voertuigen geeft dan weer blijk van bevreemdend gedrag. Immers, men kan verwachten dat hun eigen voertuigen (zie informatie blauwe map) of ziekenwagens geschikt zijn voor gewonden te vervoeren. Daarbij kunnen de Afghaanse militaire voertuigen relatief ongestoord voorbij de vele veiligheidsposten rijden onderweg naar de hoofdstad, iets wat bezwaarlijk kan worden gezegd van een witte personenwagen. De verklaring dat uw vader toevallig op de juiste plaats was, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen (CGVS p. 14). Bovendien zou uw vader na dit incident gewoon zijn verdergegaan met het vervoeren van passagiers (CGVS p.14). Dat uw vader blijft verder werken na zulke heftige en enigszins traumatiserende gebeurtenissen, grenst aan het ongeloofwaardige, en is een laatste toevoeging aan een resem van onwaarschijnlijke en bevreemdende gedragingen. Vervolgens zijn uw verklaringen omtrent de dood van uw vader weinig overtuigend. Zo stelt u dat diezelfde avond de taliban uw woning binnenvielen (CGVS p. 12, 14). Ze sneden uw vader de keel over en schoten hem door het hoofd, waar u getuige van was (CGVS p.12,15). Dit alles was naar aanleiding van de hulp die hij verleende aan de gewonde soldaat (CGVS p. 15). Het is echter geheel onduidelijk hoe de taliban op de hoogte kwam van uw vaders hulp aan de militairen. Zelf verklaart u immers geen enkel idee te hebben hoe de taliban dit te weten kwam (CGVS p. 15). U stelt dat uw oom zei dat de taliban zich vaak verborgen hield om voertuigen en passanten aan te vallen, en dat men zo te weten was gekomen dat uw vader een gewonde agent vervoerde (CGVS p. 16). Het is evenwel moeilijk voorstelbaar dat men langs het ziekenhuis zou wachten om mensen in de val te lokken, dat was immers pal in de provinciehoofdstad, waar de veiligheidstroepen doorgaans een zeer sterke aanwezigheid hebben (CGVS p. 13). Evenmin is het weinig plausibel dat de taliban uw vader zouden hebben gezien bij de veiligheidspost, het is immers zéér onwaarschijnlijk dat het ANA (Afghan National Army) zijn gewonde soldaten zou inladen in het volle zicht van de taliban. Het zouden dan wel zeer gemakkelijke doelwitten zijn. Uw verklaringen betreffen dan ook slechts blote beweringen, die u geenszins weet te staven. Ook wat betreft de taliban die uw vader doodden, blijkt u weinig op de hoogte te zijn. U verklaart namelijk dat u geen idee had wie de taliban waren die uw vader vermoordden (CGVS p. 15). U verklaart op stereotiepe wijze dat ze gemaskerd waren en op motors wegreden (CGVS p. 15). Tegelijkertijd maakt u gewag van het feit dat uw oom langs vaderzijde zelf bij de taliban zat. U stelt immers dat het een mauwlawi was die met hen optrok en in contact stond met hen via een radio (CGVS p. 10). Wanneer gevraagd of deze oom die bij de taliban was, wist welke talibanleden uw vader hadden vermoord, geeft u een hoogst onwaarschijnlijk antwoord. U stelt dat het geen plaatselijke taliban waren, maar taliban die van ergens anders kwamen. Daarom zou uw oom ook totaal niet op de hoogte zijn geweest van de aanslag op uw vader (CGVS p. 10). De taliban zijn echter een uiterst goede georganiseerde entiteit met een uitgebreid netwerk. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat men in eenzelfde district niet met elkaar in contact zouden staan, en bijgevolg is het dan ook geheel ongeloofwaardig dat uw oom geen idee zou hebben wie deze personen waren. In het verlengde hiervan is het dan ook zéér onwaarschijnlijk dat men uw vader zomaar zou vermoorden. Immers, zijn broer was een mauwlawi die bij de taliban zat, een positie met veel aanzien. Het is dan ook ondenkbaar dat de taliban een broer van een lid zouden vermoorden, de gevolgen zouden immers tot een hevig conflict leiden binnen hun eigen rangen.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban weinig geloofwaardig te noemen. Zo stelt u dat u kort na de dood van uw vader bij uw oom ging wonen. Toen u echter terugkeerde naar de madrassa, werd u onmiddellijk meegenomen door de taliban naar een trainingscentrum (CGVS p. 12, 16, 17). Wanneer gevraagd naar beschrijvingen van de mannen die u meenamen, schiet u echter schromelijk tekort. U kan immers enkel zeggen dat ze zwarte tulbanden

droegen en AK's over hun schouders droegen (CGVS p.16). U zou geen enkel naam hebben gehoord buiten H. (CGVS p. 17). Gevraagd naar andere namen van de mannen bij wie u een week lang bijzat, zegt u enkel dat ze allemaal anders leken, maar wel allemaal zwarte tulbanden droegen (CGVS p. 17). Deze weinig doorleefde, karige en bovendien stereotiepe beschrijvingen zijn echter alles behalve overtuigend. Men kan immers verwachten dat u na een verblijf van een week meer informatie kan geven. U slaagt er echter zelfs niet in om de naam van de mauwlawi te geven (CGVS p. 19). Hetzelfde kan worden gezegd van de beweerde wapentraining die u ontving. Zo stelt u dat ze u toonden hoe je een wapen moest schoonmaken (CGVS p. 19). Gevraagd naar wat voor wapens dit waren, antwoordt u "Gewoon zwarte wapens, witte wapens ook" (CGVS p. 19). Verder bevraagd naar de modellen, stelt u dat het om ijzeren wapens ging, zware ijzeren wapens (CGVS p. 19). Uw verklaringen hieromtrent zijn zo breed, onspecifiek en weinig doorleefd dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Er kan immers worden verwacht dat indien u werkelijk werd opgeleid in één van de grootste en professioneelste paramilitaire organisaties ter wereld, u tenminste zou weten met welk type wapens u trainde. Voorts moet er worden bemerkt dat de taliban wel bijzonder snel begon over zelfmoordvesten. Zo verklaart u dat tijdens die week, u werd duidelijk gemaakt dat u een vest zou krijgen om daar een zelfmoordaanslag mee te plegen (CGVS p. 12, 18). Het proces van indoctrinatie tot zelfmoordterroristen is echter een zaak van zeer lange adem, en het is bijgevolg ook weinig waarschijnlijk dat uw opleiders reeds tijdens uw eerste week training over zelfmoordaanslagen spreken. Verder verwachten de taliban wel enorm veel loyaliteit van een jongen wiens vader ze net de keel hadden overgesneden. De taliban doelt namelijk op trouwe volgelingen, iets wat bezwaarlijk kan worden verwacht van een jongeman wiens vader ze net hadden vermoord. Bijgevolg zijn hun aanstalten tegenover u ook weinig geloofwaardig. Het moet ook wel worden gezegd dat u wel zeer gemoedelijk terugkijkt op deze periode. Zo verklaart u liefst vijfmaal dat u blij was dat u kleren en een motorfiets ging krijgen van hen (CGVS p. 18, 19, 20). Dit terwijl ze u vertelden dat u een zelfmoordaanslag diende te plegen en ze bovendien net uw vader hadden vermoord. Als verklaring hiervoor stelt u dat u gelukkig was dat u niet als ongelovige ging sterven, en niet ging worden opgegeten door slangen (CGVS p. 18). Bevreemdend gedrag, gezien u een week ervoor nog stenen zat te werpen naar deze mannen omdat ze uw vader hadden vermoord (CGVS p.12,15). In de korte periode van een week leek u dus overtuigd van hun zaak. Dat u binnen dergelijke korte termijn zo positief stond tegenover de moordenaars van uw vader, is weinig geloofwaardig. Tegelijkertijd verklaart u echter ook op dagdagelijkse wijze te hebben gehuild omdat u uw moeder miste, wat toch weer duidt op een gebrek aan overtuiging in uw hoofde (CGVS p. 19). Wat het des te markanter maakt dat de taliban u zou willen inzetten, gezien uw overtuiging duidelijk de wensen overliet op bepaalde vlakken. Desondanks de grote plannen van de taliban om u naar Pakistan te sturen zodat u kan worden opgeleid tot zelfmoordterrorist, laten ze u eerst huiswaarts keren om nieuwe kleren op te halen voor uw reis naar Pakistan wat weinig steek houdt (CGVS p. 12,19,20). Het getuigt echter wederom van bevreemdend gedrag dat u een nieuwe outfit moest aandoen om naar Pakistan te reizen. Vermoedelijk ging u er immers maanden in een verholen trainingskamp zitten, waar hygiëne het minste van uw zorgen zou zijn. Men zou ook verwachten dat de taliban u gewoon onmiddellijk ernaar toe stuurt, in plaats van het risico te nemen dat u zou vluchten. Eens u bij uw oom thuis komt, licht u meteen u moeder in over de plannen van de taliban. Hierna regelt uw oom uw vertrek (CGVS p.12,20). U heeft uw oom echter niet persoonlijk gesproken over wat er met u gebeurd was, u douchte zich en eens u klaar was, was uw vertrek reeds geregeld (CGVS p.20). Het is wederom opmerkelijk dat uw oom, die een mauwlawi was bij de taliban, zich niet interesseerde in wat er met u was gebeurd bij de taliban. Men kan redelijkerwijze verwachten dat een mauwlawi bij de taliban zoals uw oom zich zou willen vergewissen over wat er met u was gebeurd, om zodoende mogelijk een gesprek aan te gaan met de mensen die u hadden gerekruteerd. Immers, uw rekruteerders brachten u onmiddellijk naar het huis van uw oom, wat impliceert dat zij uw oom kenden (CGVS p. 20). Het tegenovergestelde is echter waar, in plaats van te overleggen met de taliban die u wilden inlijven, stuurt hij u meteen weg, en brengt hij zichzelf ook in gevaar door zich als een afvallige te profileren. In dit licht is het gedrag van uw oom dan ook weinig geloofwaardig.

Voorts moet er worden gewezen op de zeldzaamheid van gedwongen rekrutering. Hoewel u duidelijk enige blijdschap ondervond bij uw rekrutering, zo wilde u zelfs mee naar Pakistan gaan in plaats van te vluchten, werd u toch op onverwachte wijze gerekruteerd (CGVS p. 12,16, 18, 20). Er stonden op totaal onaangekondigde wijze drie 'gevaarlijke' mannen die er waren om u te ontvoeren (CGVS p. 16). Uit objectieve informatie, waarvan een kopie in bijlage, blijkt echter dat zulke vormen van rekrutering uiterst zelden voorkomen. U, als amper volwassen jongeman die geen enkele voorgaande militaire ervaring had, beschikt ook niet over een technisch interessant profiel. Bovendien is er, zoals boven uiteengezet, bezwaarlijk loyaliteit te verwachten van een jongeman wiens vader ze net hadden vermoord. Deze elementen maken dat uw gedwongen rekrutering ook weinig geloofwaardig is.

Tenslotte zijn uw verklaringen omtrent de dood van uw oom en moeder geheel ongeloofwaardig te noemen. U verklaart immers dat u twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS bericht

kreeg van uw smokkelaar, K., dat uw oom en moeder werden gedood door de taliban (CGVS p.3). Eerst moet er worden bemerkt dat u duidelijk zei bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen idee had wie uw smokkelaar was, u kende zijn naam niet en wist enkel dat hij werd betaald door uw moeder (DVZ, Minther fiche). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de naam van de smokkelaar K. is en hij in contact met u stond via WhatsApp (CGVS p. 4). Sterker, u weet zelf uit welk dorp hij afkomstig is (CGVS p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken zulke details niet werd gevraagd, en dat u dat bijgevolg ook niet hebt gezegd (CGVS p. 21). Het is echter onvoorstelbaar dat de dossierbehandelaar bij Dienst Vreemdelingenzaken zulke zaken uit het ongerijmde haalt en noteert, bovendien werden uw verklaringen ook voorgelezen en heeft u deze ondertekend. Dit is al meteen een hevige kaakslag aan de waarachtigheid van uw bewering dat uw oom en moeder gedood zijn. Verder is het ook onduidelijk hoe uw smokkelaar op de hoogte kwam van de situatie van uw moeder en oom. U verklaart namelijk dat hij in een dorp woonde dat ver lag van uw eigen dorp, wat meteen al twijfels doet rijzen met betrekking tot zijn kennis van deze feiten. Als verklaring zegt u op onovertuigende wijze: "Hij woont daar, dus hij komt dat ook te weten.". Verder zouden de taliban ook uw jongere broer en zusje hebben meegenomen (CGVS p. 6). Zoals boven uiteengezet, is gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk, wat die optie meteen zeer onwaarschijnlijk maakt. Het is verder ook onduidelijk wat de taliban hoopt aan te vangen met kinderen die de puberteit nog niet hebben bereikt. Bovendien zou dit alles twee weken voor het persoonlijk onderhoud gebeurd zijn, en betekent dit dat uw oom en moeder nog twee jaar ongemoeid konden leven. Hierbij valt voorts op dat het overlijden van uw moeder en oom wel zeer kort voor het plaatsvinden van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gebeurde, waardoor het vermoeden dat u hierover niet de waarheid vertelt versterkt wordt. U legt bovendien niet het minste bewijsstuk neer aangaande de moord op uw moeder en oom, zodat ook deze verklaringen slechts blote beweringen blijven. Aangezien de taliban wisten waar uw oom woonde, ze hebben u er immers afgezet, is het dan ook zéér onwaarschijnlijk dat ze plots zonder verdere aanleiding zouden kiezen om uw resterende familie te vermoorden. Verder is de bewering dat u uw hand brak uit woede evenmin geloofwaardig. U verklaart immers dat u zichzelf wilde bezeren wanneer u het nieuws over uw moeder hoorde, en zo uw hand brak (CGVS p. 3). U verklaart tegelijkertijd dat u in het centrum verklaarde dat dit een ongeval was tijdens het voetballen (CGVS p. 3,22). Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheden met betrekking tot uw verklaringen over het overlijden van uw moeder, heeft het er alle schijn van weg dat uw gebroken hand eerder een gevolg was van een ongeval, en dat u deze opportuniteit aanwendde om een verhaal te verzinnen omtrent de dood van uw oom en moeder in functie van uw verzoek om internationale bescherming. Terzijde haalt u nog aan dat u zal worden vermoord door de taliban vanwege uw verblijf in Europa (CGVS p. 22). U zal volgens uw verklaringen immers worden bestempeld als ongelovige (CGVS p. 22). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een ongelovige zou gepercipieerd en gevisieerd worden. Deze louter blote bewering, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, is in dezen niet dienstig. U bent overigens nog steeds een moslim, zo zegt u zelf (CGVS p. 5). Er kan geenszins worden aangenomen dat uw verblijf in België het u onmogelijk zou maken om u in uw land van herkomst zich opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vrees tot gedwongen rekrutering door de taliban, dient besloten te worden dat de asielmotieven die u inroept allerm minst weten te overtuigen. Hierdoor kan u de vluchtelingenstatus niet worden verleend.

De documenten die u neerlegt, met name een inentingenkaart en uw taskara, doen niets om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw identiteit wordt op heden immers niet in vraag gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op <https://>

www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud die u aan het CGVS overmaakte op 2 maart 2020, zijn deze niet van die aard om de bovenstaande overwegingen te betwisten. Immers betreffen deze opmerkingen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen met betrekking tot de essentie van uw verklaringen en kunnen zij de vastgestelde ongeloofwaardigheden allerminst herstellen. Daarnaast werkt het beroep dat u heeft aangetekend bij de Raad van State wat betreft de leeftijdsbepaling niet schorsend, en geldt deze bepaling vooralsnog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich niet uitdrukkelijk op de schending van een bepaalde rechtsregel. Uit de lezing van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met bepaalde motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn “bijlage 26” (stuk 5), de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (stuk 6), een kopie van zijn geboortakte (stuk 7), een kopie van zijn taskara (stuk 8), een kopie van zijn vaccinatiekaart (stuk 9), zijn attest van immatriculatie (stuk 10), rechtsleer in verband met de rechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België (stuk 11), zijn verzoekschrift ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en postbewijzen hiervan (stukken 12 en 13), een uittreksel uit de informatie inzake rekrutering door gewapende groepen in Afghanistan (stuk 14) en een rapport inzake rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde (stuk 15).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd in het kader van de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur en teneinde voor hen een zelfmoordaanslag te plegen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers gebroken arm hem niet verhindert om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze deel te nemen aan de asielprocedure; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (iii) verzoekers verklaringen over de moord op zijn vader door de taliban niet aannemelijk zijn aangezien (a) het niet geloofwaardig is dat zijn vader met zijn auto in een vuurgevecht zou rijden, (b) het evenmin geloofwaardig is dat zijn vader na dit incident gewoon zijn werkzaamheden verder zet, (c) verzoeker niet kan verduidelijken hoe de taliban ervan op de hoogte zouden zijn gekomen dat zijn vader gewonde militairen had vervoerd naar het ziekenhuis, (d) verzoeker evenmin kan verduidelijken wie de talibanleden waren die zijn vader zouden hebben vermoord, hetgeen des te meer klemmt daar hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de contacten van zijn oom langs vaderszijde, die lid zou zijn van de taliban, en de talibanleden die de moord op zijn vader zouden hebben gepleegd; (iv) verzoekers verklaringen over zijn rekrutering door de taliban niet aannemelijk zijn aangezien (a) verzoeker slechts vage, stereotiepe en niet-doorleefde verklaringen aflegt over wie de talibanleden waren in het trainingskamp, (b) verzoeker vage en niet-doorleefde verklaringen aflegt over de wapens waarmee hij zou hebben getraind, (c) verzoekers verklaringen over de snelle wijze waarop hij zich zou hebben verzoend met het plegen van een zelfmoordaanslag ongeloofwaardig zijn, temeer gelet op zijn bewering dat hij de taliban kort voordien zijn vader zag vermoorden, (d) het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker naar huis lieten gaan om propere kleren te halen alvorens hem naar Pakistan te sturen, (e) het niet aannemelijk is dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek niet meer persoonlijk sprak met zijn oom langs vaderszijde die lid is van de taliban en die, door verzoekers vlucht te organiseren, als talib een onaannemelijk groot risico zou hebben genomen door zich zodoende als afvallige te profileren, (f) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban een zeldzaam fenomeen is terwijl verzoeker voor de taliban geen specifiek interessant profiel heeft; (v) verzoekers verklaringen over de dood van zijn oom en moeder ongeloofwaardig zijn aangezien (a) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de smokkelaar die hem van hun dood op de hoogte zou hebben gebracht, (b) niet kan worden ingezien wat de taliban zou kunnen aanvangen met verzoekers jongere broer en zus wanneer zij reeds de rest van de familie zouden hebben vermoord, (c) verzoekers verklaringen over het breken van zijn hand nadat hij het nieuws over het overlijden van zijn oom en moeder zou hebben vernomen, evenmin geloofwaardig zijn, (d) hij geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa ingeval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban zou worden gevisieerd; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht dat verzoekers gebroken arm hem niet verhindert om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze deel te nemen aan de asielprocedure:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de vaststelling dat u een gebroken arm heeft dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 17 februari 2020.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat, zelfs indien de procedure bij de Raad van State in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij (verzoekschrift, stukken 12 en 13) geen schorsende werking heeft, hij nog steeds wordt vermoed een minderjarige te zijn. Hij wijst erop dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde: *"Alles ok met u? Mijn moeder is overleden, mijn hoofd functioneert niet meer zo goed, ik ben niet bij mijn gedachten"*. Volgens hem blijkt hieruit *"ontegensprekelijk de fragiliteit van verzoeker op het tijdstip van dit persoonlijk onderhoud en de nood aan specifieke steunmaatregelen"*.

De Raad stelt vast dat verzoekers verweer op generlei wijze ingaat op een eventuele nood aan bepaalde specifieke steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde omwille van zijn gebroken arm/hand. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nog steeds wordt vermoed minderjarig te zijn, ook al heeft zijn beroep bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (verzoekschrift, stukken 12 en 13) geen schorsende werking, dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling *d.d.* 20 mei 2019 (administratief dossier, stuk 4) intussen door de Raad van State zou zijn geschorst en/of vernietigd. Als zodanig blijft deze beslissing vooralsnog geldig aanwezig in het rechtsverkeer en staat de leeftijdsbepaling in deze beslissing ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog vast. Uit deze beslissing blijkt dat verzoeker op 15 mei 2019 een minimumleeftijd had van 21, 3 jaar. Er is geen enkele rechtsregel die bepaalt dat indien bij de Raad van State een beroep wordt ingediend tegen deze beslissing, zonder dat er over een eventuele schorsing of vernietiging uitspraak werd gedaan, verzoeker nog steeds als een minderjarige moet worden beschouwd. Gezien het voorgaande, kan verzoeker dan ook heden niet dienstig aanvoeren dat er in zijn hoofde sprake zou van bepaalde specifieke steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn beweerde minderjarigheid. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 4). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt zich dan ook niet uit over het beroep dat verzoeker heeft ingesteld bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling *d.d.* 20 mei 2019 (verzoekschrift, stukken 12 en 13). Waar verzoeker nog stelt dat uit zijn antwoord dat zijn moeder is overleden, dat zijn hoofd niet meer zo goed functioneert en dat hij niet bij zijn gedachten is, zijn fragiliteit blijkt ten tijde van het persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat aan het overlijden van verzoekers moeder geen geloof kan worden gehecht (zie *infra*). Het loutere feit dat verzoeker beweert dat zijn hoofd niet meer zo goed functioneert, dat hij niet bij zijn gedachten is, is onvoldoende om *in concreto* aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van bepaalde specifieke steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen enkel medisch of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij mentale problemen heeft waardoor hij niet in staat kan worden geacht op een normale wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

2.3.2.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 15 mei 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21.3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u heden 15 jaar oud bent zoals u beweert (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal ten onrechte uit de niet-schorsende werking van verzoekers beroep bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling afleidt dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind niet op hem kan worden toegepast. Tevens meent verzoeker dat door nog voor de uitspraak van de Raad van State te stellen dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige voordoet en af te leiden dat hierdoor verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd, de commissaris-generaal getuigt van een vooroordeel ten nadele van verzoeker en van de onmogelijkheid om objectief onderhavig verzoek om internationale bescherming te beoordelen.

Zoals hiervoor reeds gesteld (zie *supra*, sub 2.3.2.3.) dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling d.d. 20 mei 2019 (administratief dossier, stuk 4) intussen door de Raad van State zou zijn geschorst en/of vernietigd. Als zodanig blijft deze beslissing vooralsnog geldig aanwezig in het rechtsverkeer en staat de leeftijdsbepaling in deze beslissing ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog vast. Uit deze beslissing blijkt dat verzoeker op 15 mei 2019 een minimumleeftijd had van 21, 3 jaar. Er is geen enkele rechtsregel die bepaalt dat indien bij de Raad van State een beroep wordt ingediend tegen deze beslissing, zonder dat er over een eventuele schorsing of vernietiging uitspraak werd gedaan, verzoeker nog steeds als een minderjarige moet worden beschouwd. Gezien het voorgaande, kan verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind op hem van toepassing is. Evenmin kan uit de vaststellingen van de commissaris-generaal worden afgeleid dat deze bevooroordeeld zou zijn en/of niet in staat kan worden geacht om op objectieve wijze onderhavig verzoek om internationale bescherming te beoordelen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 15 mei 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21.3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”*, merkt de Raad op dat in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling d.d. 20 mei 2019 wordt gesteld dat verzoeker op 15 mei 2019 een minimumleeftijd had van 21,3 jaar.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de moord op zijn vader door de taliban niet aannemelijk zijn aangezien (a) het niet geloofwaardig is dat zijn vader met zijn auto in een vuurgevecht zou rijden, (b) het evenmin geloofwaardig is dat zijn vader na dit incident gewoon zijn werkzaamheden verder zet, (c) verzoeker niet kan verduidelijken hoe de taliban ervan op de hoogte zou zijn gekomen dat zijn vader gewonde militairen had vervoerd naar het ziekenhuis, (d) verzoeker evenmin kan verduidelijken wie de talibanleden waren die zijn vader zouden hebben vermoord, hetgeen des te meer klemmt daar hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de contacten van zijn oom langs vaderszijde, die lid zou zijn van de taliban, en de talibanleden die de moord op zijn vader zouden hebben gepleegd:

“Vervolgens zijn uw verklaringen omtrent de moord op uw vader door de taliban niet aannemelijk. Zo verklaart u dat uw vader werd gedood door de taliban nadat hij werd gedwongen door de veiligheidstroepen om een van hun leden te transporteren (CGVS p. 12, 13, 14, 15). Op de eerste plaats kan men zich moeilijk voorstellen dat uw vader recht een vuurgevecht zou inrijden. Immers, u verklaart dat het conflict zich positioneerde rondom een veiligheidspost in Shaidan, wat op de hoofdweg ligt richting de provinciehoofdstad en deel uitmaakte van de gewoonlijke route van uw vader (CGVS p. 13). Dit conflict zou tevens niet al te min zijn geweest, er werden immers naast kogels ook raketten afgevuurd (CGVS p. 13). Waarom uw vader bij het opmerken van de gevechten geen rechtsomkeer maakt, is geheel onduidelijk. Men kan immers van elke redelijke persoon verwachten dat hij niet moedwillig getroffen zou willen raken in een conflict, zeker wanneer men met de auto gewoonweg kan omkeren. Daarnaast verklaart u ook dat uw vader werd tegengehouden door militairen om hen een lift te geven naar het ziekenhuis (CGVS p. 13, 14). Tegelijkertijd verklaart u echter dat deze soldaten over hun eigen wagens beschikten (CGVS p.14). Dat deze soldaten niet verkiezen om hun eigen gewonden te vervoeren met hun eigen voertuigen geeft dan weer blijk van bevreemdend gedrag. Immers, men kan verwachten dat hun eigen voertuigen (zie informatie blauwe map) of ziekenwagens geschikter zijn voor gewonden te vervoeren. Daarbij kunnen de Afghaanse militaire voertuigen relatief ongestoord voorbij de vele veiligheidsposten rijden onderweg naar de hoofdstad, iets wat bezwaarlijk kan worden gezegd van een witte personenwagen. De verklaring dat uw vader toevallig op de juiste plaats was, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen (CGVS p. 14). Bovendien zou uw vader na dit incident gewoon zijn verdergegaan met het vervoeren van passagiers (CGVS p.14). Dat uw vader blijft verder werken na zulke heftige en enigszins traumatiserende gebeurtenissen, grenst aan het ongeloofwaardige, en is een laatste toevoeging aan een resem van onwaarschijnlijke en bevreemdende

gedragingen. Vervolgens zijn uw verklaringen omtrent de dood van uw vader weinig overtuigend. Zo stelt u dat diezelfde avond de taliban uw woning binnenvielen (CGVS p. 12, 14). Ze sneden uw vader de keel over en schoten hem door het hoofd, waar u getuige van was (CGVS p.12,15). Dit alles was naar aanleiding van de hulp die hij verleende aan de gewonde soldaat (CGVS p. 15). Het is echter geheel onduidelijk hoe de taliban op de hoogte kwam van uw vaders hulp aan de militairen. Zelf verklaart u immers geen enkel idee te hebben hoe de taliban dit te weten kwam (CGVS p. 15). U stelt dat uw oom zei dat de taliban zich vaak verborgen hield om voertuigen en passanten aan te vallen, en dat men zo te weten was gekomen dat uw vader een gewonde agent vervoerde (CGVS p. 16). Het is evenwel moeilijk voorstelbaar dat men langs het ziekenhuis zou wachten om mensen in de val te lokken, dat was immers pal in de provinciehoofdstad, waar de veiligheidstroepen doorgaans een zeer sterke aanwezigheid hebben (CGVS p. 13). Evenmin is het weinig plausibel dat de taliban uw vader zouden hebben gezien bij de veiligheidspost, het is immers zéér onwaarschijnlijk dat het ANA (Afghan National Army) zijn gewonde soldaten zou inladen in het volle zicht van de taliban. Het zouden dan wel zeer gemakkelijke doelwitten zijn. Uw verklaringen betreffen dan ook slechts blote beweringen, die u geenszins weet te staven. Ook wat betreft de taliban die uw vader doodden, blijkt u weinig op de hoogte te zijn. U verklaart namelijk dat u geen idee had wie de taliban waren die uw vader vermoordden (CGVS p. 15). U verklaart op stereotiepe wijze dat ze gemaskerd waren en op motors wegeden (CGVS p. 15). Tegelijkertijd maakt u gewag van het feit dat uw oom langs vaderszijde zelf bij de taliban zat. U stelt immers dat het een mauwlawi was die met hen optrok en in contact stond met hen via een radio (CGVS p. 10). Wanneer gevraagd of deze oom die bij de taliban was, wist welke talibanleden uw vader hadden vermoord, geeft u een hoogst onwaarschijnlijk antwoord. U stelt dat het geen plaatselijke taliban waren, maar taliban die van ergens anders kwamen. Daarom zou uw oom ook totaal niet op de hoogte zijn geweest van de aanslag op uw vader (CGVS p. 10). De taliban zijn echter een uiterst goede georganiseerde entiteit met een uitgebreid netwerk. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat men in eenzelfde district niet met elkaar in contact zouden staan, en bijgevolg is het dan ook geheel ongeloofwaardig dat uw oom geen idee zou hebben wie deze personen waren. In het verlengde hiervan is het dan ook zéér onwaarschijnlijk dat men uw vader zomaar zou vermoorden. Immers, zijn broer was een mauwlawi die bij de taliban zat, een positie met veel aanzien. Het is dan ook ondenkbaar dat de taliban een broer van een lid zouden vermoorden, de gevolgen zouden immers tot een hevig conflict leiden binnen hun eigen rangen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande stelt als volgt: “Terwijl de beoordeling door de verwerende partij bijzonder subjectief klinkt, zeker wanneer deze getoetst wordt aan de notities van het persoonlijk onderhoud en de documentatie die voorhanden is in het administratief dossier.”, komt hij niet verder dan het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich geenszins kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Verzoeker laat na *in concreto* te duiden welke verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud volgens hem zouden aantonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering subjectief zou zijn. Evenmin duidt hij *in concreto* aan welke informatie in het administratief dossier zulks zou aantonen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht dat verzoekers verklaringen over zijn rekrutering door de taliban niet aannemelijk zijn aangezien (a) verzoeker slechts vage, stereotiepe en niet-doorleefde verklaringen aflegt over wie de talibanleden waren in het trainingskamp, (b) verzoeker vage en niet-doorleefde verklaringen aflegt over de wapens waarmee hij zou hebben getraind, (c) verzoekers verklaringen over de snelle wijze waarop hij zich zou hebben verzoend met het plegen van een zelfmoordaanslag ongeloofwaardig zijn, temeer gelet op zijn bewering dat hij de taliban kort voordien zijn vader zag vermoorden, (d) het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker naar huis liet gaan om propere kleren te halen alvorens hem naar Pakistan te sturen, (e) het niet aannemelijk is dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek niet meer persoonlijk sprak met zijn oom langs vaderszijde die lid is van de taliban en die, door verzoekers vlucht te organiseren, als talib een onaannemelijk groot risico zou hebben genomen door zich zodoende als afvallige te profileren,

(f) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban een zeldzaam fenomeen is terwijl verzoeker voor de taliban geen specifiek interessant profiel heeft:

"Bovendien zijn uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban weinig geloofwaardig te noemen. Zo stelt u dat u kort na de dood van uw vader bij uw oom ging wonen. Toen u echter terugkeerde naar de madrassa, werd u onmiddellijk meegenomen door de taliban naar een trainingscentrum (CGVS p. 12, 16, 17). Wanneer gevraagd naar beschrijvingen van de mannen die u meenamen, schiet u echter schromelijk tekort. U kan immers enkel zeggen dat ze zwarte tulbanden droegen en AK's over hun schouders droegen (CGVS p.16). U zou geen enkel naam hebben gehoord buiten H. (CGVS p. 17). Gevraagd naar andere namen van de mannen bij wie u een week lang bijzat, zegt u enkel dat ze allemaal anders leken, maar wel allemaal zwarte tulbanden droegen (CGVS p. 17). Deze weinig doorleefde, karige en bovendien stereotiepe beschrijvingen zijn echter alles behalve overtuigend. Men kan immers verwachten dat u na een verblijf van een week meer informatie kan geven. U slaagt er echter zelfs niet in om de naam van de mauwlawi te geven (CGVS p. 19). Hetzelfde kan worden gezegd van de beweerde wapentraining die u ontving. Zo stelt u dat ze u toonden hoe je een wapen moest schoonmaken (CGVS p. 19). Gevraagd naar wat voor wapens dit waren, antwoordt u "Gewoon zwarte wapens, witte wapens ook" (CGVS p. 19). Verder bevraagd naar de modellen, stelt u dat het om ijzeren wapens ging, zware ijzeren wapens (CGVS p. 19). Uw verklaringen hieromtrent zijn zo breed, onspecifiek en weinig doorleefd dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Er kan immers worden verwacht dat indien u werkelijk werd opgeleid in één van de grootste en professioneelste paramilitaire organisaties ter wereld, u tenminste zou weten met welk type wapens u trainde. Voorts moet er worden bemerkt dat de taliban wel bijzonder snel begon over zelfmoordvesten. Zo verklaart u dat tijdens die week, u werd duidelijk gemaakt dat u een vest zou krijgen om daar een zelfmoordaanslag mee te plegen (CGVS p. 12, 18). Het proces van indoctrinatie tot zelfmoordterroristen is echter een zaak van zeer lange adem, en het is bijgevolg ook weinig waarschijnlijk dat uw opleiders reeds tijdens uw eerste week training over zelfmoordaanslagen spreken. Verder verwachten de taliban wel enorm veel loyaliteit van een jongen wiens vader ze net de keel hadden overgesneden. De taliban doelt namelijk op trouwe volgelingen, iets wat bezwaarlijk kan worden verwacht van een jongeman wiens vader ze net hadden vermoord. Bijgevolg zijn hun aanstalten tegenover u ook weinig geloofwaardig. Het moet ook wel worden gezegd dat u wel zeer gemoedelijk terugkijkt op deze periode. Zo verklaart u liefst vijfmaal dat u blij was dat u kleren en een motorfiets ging krijgen van hen (CGVS p. 18, 19, 20). Dit terwijl ze u vertelden dat u een zelfmoordaanslag diende te plegen en ze bovendien net uw vader hadden vermoord. Als verklaring hiervoor stelt u dat u gelukkig was dat u niet als ongelovige ging sterven, en niet ging worden opgegeten door slangen (CGVS p. 18). Bevreemdend gedrag, gezien u een week ervoor nog stenen zat te werpen naar deze mannen omdat ze uw vader hadden vermoord (CGVS p.12,15). In de korte periode van een week leek u dus overtuigd van hun zaak. Dat u binnen dergelijke korte termijn zo positief stond tegenover de moordenaars van uw vader, is weinig geloofwaardig. Tegelijkertijd verklaart u echter ook op dagdagelijkse wijze te hebben gehuild omdat u uw moeder miste, wat toch weer duidt op een gebrek aan overtuiging in uw hoofde (CGVS p. 19). Wat het des te markanter maakt dat de taliban u zou willen inzetten, gezien uw overtuiging duidelijk de wensen overliet op bepaalde vlakken. Desondanks de grote plannen van de taliban om u naar Pakistan te sturen zodat u kan worden opgeleid tot zelfmoordterrorist, laten ze u eerst huiswaarts keren om nieuwe kleren op te halen voor uw reis naar Pakistan wat weinig steek houdt (CGVS p. 12,19,20). Het getuigt echter wederom van bevreemdend gedrag dat u een nieuwe outfit moest aandoen om naar Pakistan te reizen. Vermoedelijk ging u er immers maanden in een verholen trainingskamp zitten, waar hygiëne het minste van uw zorgen zou zijn. Men zou ook verwachten dat de taliban u gewoon onmiddellijk ernaar toe stuurt, in plaats van het risico te nemen dat u zou vluchten. Eens u bij uw oom thuiskomt, licht u meteen u moeder in over de plannen van de taliban. Hierna regelt uw oom uw vertrek (CGVS p.12,20). U heeft uw oom echter niet persoonlijk gesproken over wat er met u gebeurd was, u douchte zich en eens u klaar was, was uw vertrek reeds geregeld (CGVS p.20). Het is wederom opmerkelijk dat uw oom, die een mauwlawi was bij de taliban, zich niet interesseerde in wat er met u was gebeurd bij de taliban. Men kan redelijkerwijze verwachten dat een mauwlawi bij de taliban zoals uw oom zich zou willen vergewissen over wat er met u was gebeurd, om zodoende mogelijk een gesprek aan te gaan met de mensen die u hadden gerekruteerd. Immers, uw rekruteerders brachten u onmiddellijk naar het huis van uw oom, wat impliceert dat zij uw oom kenden (CGVS p. 20). Het tegenovergestelde is echter waar, in plaats van te overleggen met de taliban die u wilden inlijven, stuurt hij u meteen weg, en brengt hij zichzelf ook in gevaar door zich als een afvallige te profileren. In dit licht is het gedrag van uw oom dan ook weinig geloofwaardig.

Voorts moet er worden gewezen op de zeldzaamheid van gedwongen rekrutering. Hoewel u duidelijk enige blijdschap ondervond bij uw rekrutering, zo wilde u zelfs mee naar Pakistan gaan in plaats van te

vluchten, werd u toch op onverwachtse wijze gerekruteerd (CGVS p. 12,16, 18, 20). Er stonden op totaal onaangekondigde wijze drie 'gevaarlijke' mannen die er waren om u te ontvoeren (CGVS p. 16). Uit objectieve informatie, waarvan een kopie in bijlage, blijkt echter dat zulke vormen van rekrutering uiterst zelden voorkomen. U, als amper volwassen jongeman die geen enkele voorgaande militaire ervaring had, beschikt ook niet over een technisch interessant profiel. Bovendien is er, zoals boven uiteengezet, bezwaarlijk loyaliteit te verwachten van een jongeman wiens vader ze net hadden vermoord. Deze elementen maken dat uw gedwongen rekrutering ook weinig geloofwaardig is."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bewering van de commissaris-generaal dat gedwongen rekrutering uiterst zeldzaam is, wordt tegengesproken door de bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stuk 14) waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat gedwongen rekrutering, ook van minderjarigen, door de taliban wel degelijk voorkomt.

De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in onderhavig verzoekschrift zich beperkt tot een verwijzing naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 14 en 15) die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker. Een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat echter niet teneinde de voorgehouden nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, geciteerd hierboven, blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden rekrutering door de taliban allerminst geloofwaardig zijn. In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Het loutere feit dat gedwongen rekrutering door de taliban, weze het uitzonderlijk, wel degelijk voorkomt, doet geen enkele afbreuk aan de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing. Waar verzoeker erop wijst dat de taliban ook minderjarigen gedwongen rekruteert, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*, sub 2.3.2.4.). Waar verzoeker opnieuw aanhaalt dat de beoordeling door de commissaris-generaal bijzonder subjectief klinkt en verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* te duiden welke verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud, volgens hem zouden aantonen dat de hierboven geciteerde motivering uit de bestreden beslissing subjectief zou zijn. Hoger is reeds komen vast te staan dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld en dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling waardoor zij de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de dood van zijn oom en moeder ongeloofwaardig zijn aangezien (a) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de smokkelaar die hem van hun dood op de hoogte zou hebben gebracht, (b) niet kan worden ingezien wat de taliban zou kunnen aanvangen met verzoekers jongere broer en zus wanneer zij reeds de rest van de familie zouden hebben vermoord, (c) verzoekers verklaringen over het breken van zijn hand nadat hij het nieuws over het overlijden van zijn oom en moeder zou hebben vernomen, evenmin geloofwaardig zijn, (d) hij geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban zou worden gevisieerd:

"Tenslotte zijn uw verklaringen omtrent de dood van uw oom en moeder geheel ongeloofwaardig te noemen. U verklaart immers dat u twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS bericht kreeg van uw smokkelaar, K., dat uw oom en moeder werden gedood door de taliban (CGVS p.3). Eerst moet er worden bemerkt dat u duidelijk zei bij de Dienst Vreemdelingszaken dat u geen idee had wie uw smokkelaar was, u kende zijn naam niet en wist enkel dat hij werd betaald door uw moeder (DVZ, Minther fiche). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de naam van de smokkelaar K. is en hij in contact met u stond via WhatsApp (CGVS p. 4). Sterker, u weet zelf uit welk dorp hij afkomstig is (CGVS p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingszaken zulke details niet werd gevraagd, en dat u dat bijgevolg ook niet hebt gezegd (CGVS p. 21). Het is echter onvoorstelbaar dat de dossierbehandelaar bij Dienst Vreemdelingszaken zulke zaken uit het ongerijmde haalt en noteert, bovendien werden uw verklaringen ook voorgelezen en heeft u deze ondertekend. Dit is al meteen een hevige kaakslag aan de waarachtigheid van uw bewering dat uw oom en moeder gedood zijn. Verder is

het ook onduidelijk hoe uw smokkelaar op de hoogte kwam van de situatie van uw moeder en oom. U verklaart namelijk dat hij in een dorp woonde dat ver lag van uw eigen dorp, wat meteen al twijfels doet rijzen met betrekking tot zijn kennis van deze feiten. Als verklaring zegt u op onovertuigende wijze: "Hij woont daar, dus hij komt dat ook te weten." Verder zouden de taliban ook uw jongere broer en zusje hebben meegenomen (CGVS p. 6). Zoals boven uiteengezet, is gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk, wat die optie meteen zeer onwaarschijnlijk maakt. Het is verder ook onduidelijk wat de taliban hoopt aan te vangen met kinderen die de puberteit nog niet hebben bereikt. Bovendien zou dit alles twee weken voor het persoonlijk onderhoud gebeurd zijn, en betekent dit dat uw oom en moeder nog twee jaar ongemoeid konden leven. Hierbij valt voorts op dat het overlijden van uw moeder en oom wel zeer kort voor het plaatsvinden van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gebeurde, waardoor het vermoeden dat u hierover niet de waarheid vertelt versterkt wordt. U legt bovendien niet het minste bewijsstuk neer aangaande de moord op uw moeder en oom, zodat ook deze verklaringen slechts blote beweringen blijven. Aangezien de taliban wisten waar uw oom woonde, ze hebben u er immers afgezet, is het dan ook zéér onwaarschijnlijk dat ze plots zonder verdere aanleiding zouden kiezen om uw resterende familie te vermoorden. Verder is de bewering dat u uw hand brak uit woede evenmin geloofwaardig. U verklaart immers dat u zichzelf wilde bezeren wanneer u het nieuws over uw moeder hoorde, en zo uw hand brak (CGVS p. 3). U verklaart tegelijkertijd dat u in het centrum verklaarde dat dit een ongeval was tijdens het voetballen (CGVS p. 3,22). Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheden met betrekking tot uw verklaringen over het overlijden van uw moeder, heeft het er alle schijn van weg dat uw gebroken hand eerder een gevolg was van een ongeval, en dat u deze opportuniteit aanwendde om een verhaal te verzinnen omtrent de dood van uw oom en moeder in functie van uw verzoek om internationale bescherming. Terzijde haalt u nog aan dat u zal worden vermoord door de taliban vanwege uw verblijf in Europa (CGVS p. 22). U zal volgens uw verklaringen immers worden bestempeld als ongelovige (CGVS p. 22). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een ongelovige zou gepercipieerd en gevisieerd worden. Deze louter blote bewering, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, is in dezen niet dienstig. U bent overigens nog steeds een moslim, zo zegt u zelf (CGVS p. 5). Er kan geenszins worden aangenomen dat uw verblijf in België het u onmogelijk zou maken om u in uw land van herkomst zich opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande stelt als volgt: "Terwijl ook deze motivering getuigt van het subjectief appreciatievermogen van de redacteur van de motivering van de bestreden beslissing.", laat verzoeker opnieuw na in concreto te duiden waarom de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven volgens hem subjectief zouden zijn. Hoger is reeds komen vast te staan dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld en dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling waardoor zij de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.8. Met betrekking tot de documenten die verzoeker voorlegt (taskara en inentingenkaart; zie map 'Documenten' in het administratief dossier; zie ook verzoekschrift, stukken 8 en 9) stelt de Raad vast dat deze de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. In zoverre deze documenten verzoekers voorgehouden minderjarigheid bevestigen, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*, sub 2.3.2.4.). Hierdoor wordt de bewijswaarde van deze documenten eens te meer ondermijnd. Voor het overige bevatten deze documenten geen enkel element dat alsnog de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas zou kunnen herstellen.

De voorgaande vaststellingen gelden ook ten aanzien van de geboorteakte die bij huidig verzoekschrift wordt gevoegd (stuk 7). Het louter opnieuw bijbrengen van zijn "bijlage 26", de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en zijn attest van immatriculatie middels huidig verzoekschrift (stukken 5, 6 en 10) werpt op het voorgaande geen ander licht. Deze

stukken bevinden zich reeds in het administratief dossier en werden voor zover nodig meegenomen in de voorgaande beoordeling. Aangezien verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd (zie *supra*), is de rechtsleer in verband met de rechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België (verzoekschrift, stuk 11) *in casu* niet relevant. De overige documenten (verzoekschrift, stukken 12-15) kwamen hoger reeds aan bod (zie *supra*).

Mede gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien terecht als volgt:

“Wat betreft de opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud die u aan het CGVS overmaakte op 2 maart 2020, zijn deze niet van die aard om de bovenstaande overwegingen te betwisten. Immers betreffen deze opmerkingen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen met betrekking tot de essentie van uw verklaringen en kunnen zij de vastgestelde ongeloofwaardigheden allerminst herstellen. Daarnaast werkt het beroep dat u heeft aangetekend bij de Raad van State wat betreft de leeftijdsbepaling niet schorsend, en geldt deze bepaling vooralsnog.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er allerminst in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation– juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie die de commissaris-generaal hanteert (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist of achterhaald is of dat een ander licht zou kunnen werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse. Hij komt niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder in concreto te duiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist zouden zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Waar verzoeker inzake zijn persoonlijke omstandigheden verwijst naar zijn vluchtrelaas, dient, naast de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat aan dit relaas geen enkel

geloof kan worden gehecht, te worden opgemerkt dat elementen die reeds het onderwerp uitmaakten van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als individuele omstandigheden die de kans verhogen dat verzoeker het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing), zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET